

съмъ най-заклеймѣтъ отъ враговетъ на Любынскаго.

Растърсѣте го, рече на сподирницѣ си. Тъ ся впуснахъ и зехъ вситъ ми запискы още и писмото ми до Лодоискъ, защото като безоръженъ азъ не можахъ да ся въспротивѣхъ. Дурлинскый, като прочиташе въ него тамъ дѣто описувахъ ничтожнѣйтъ и мржснѣйтъ му характеръ, показваше безбройны знакове на нетърпѣніе.

Любынскый, рече ми той, като дыхаше отъ яръсть, сега вече съмъ достоинъ за всичкѣтъ ти умразъ, а още слѣдъ малко ще ся покажѣ още повече таквѣтъ. Но до тогазъ, ты стой тукъ въ любимѣтъ си стаѣ съ достойнѣйтъ си съучастникъ. Това като каза излѣзе, заключихъ вратата съ двойны ключелкы, и турихъ стражъ и прѣдъ вратата и прѣдъ прозорцѣтъ въ градинѣтъ.

Въобрази си, какво упыніе обзе и двама ны, мене и Болеслава. Злочестіитъ ми, като стигнахъ вече на върхѣтъ, не мя мѣчахъ толкозъ, колкото тѣзи на Лодоискъ. Злочестата мома! въ какво ли беспокойствіе ся намѣрваше, като чакаше Любынскаго, а той ѣкъ бѣ напусналъ! Но не, Лодоиска познаваше добръ душѣтъ ми, и разбира ся не бы зела противъ мене таквозъ подмо и клеветническо подозрѣніе. Лодоиска бы сѣдила за любовника си по сърдцето си, и почувствувала бы, че Любынскый сподѣляше нейнѣтъ честь, безъ да може да ѣ помогне. Тежко ни! Като ся научи за моѣтъ злочестина това ще умножи още повече нейнѣтъ!